

Het verhaal wacht op ons ...

Noem het maar een adventsverhaal , een kerstverhaal voor mijn part.

Elk jaar opnieuw is het daar, de herinnering aan dat verhaal dat ik jaren geleden las.

Het gaat over een vrouw die het heeft over één van haar reizen. En ze vertelt het volgende: “We waren op reis in een ontwikkelingsland, mijn dochter en ik. En we liepen op een dag ergens op het afgelegen platteland. Daar ontmoetten we een boer. En in zijn grote verweerde handen droeg hij een kind... klein , vermagerd, waarschijnlijk ten dode opgeschreven. Hij zei iets tegen ons, maar het was onverstaaanbaar. We spraken niet dezelfde taal. En al pratend legde hij het kind in mijn handen. Wat moet je dan ? Ik heb mij nooit zo ongemakkelijk, beschaamd, verlegen gevoeld. Wat heeft hij tegen mij gezegd ? Wat vroeg hij met dat gebaar ? Wat moest ik doen , zorgen voor dat kind, het meenemen dat kon toch niet ? En teruggeven dat kon toch ook niet ? “

Ze vertelde verder en zei : “ik heb het kind uiteindelijk toch teruggegeven. Zonder woorden. We zijn doorgelopen en uiteindelijk naar huis teruggekeerd; en dat kind ... dat is een allesbepalend beeld gebleven van gans die reis. Ik raak het niet meer kwijt. En ik vertel het aan iedereen. En alle mensen zeggen : natuurlijk kon je er niets met doen, het is goed dat je het teruggegeven hebt. En hoe meer mensen dat zeggen, hoe meer ik de behoefte krijg dat tegen te spreken. Er is in mij een stem, een tegenstem die zegt : ik moet daar wel iets met doen, ik kan er wel iets mee. En sindsdien zie ik overal dat kind ... “

Een verhaal van vandaag, en straks weer dat oude gekende kerstverhaal van lang geleden.

En nog altijd – en gelukkig maar- zijn er mensen die zeggen : “ik moet daar wel iets met doen , met dat kerstekind, het laat mij niet los, ik geraak het niet kwijt.”

Met dat oude evangelieverhaal wordt ons weer en nog altijd een kind in de handen gelegd. Een kind ons gegeven, dat bij nacht en ontij ons leven binnenvalt, dat ons aanspreekt in een taal die we nauwelijks verstaan, omdat het een stem is uit een andere wereld die ons rustig bestaan doorkruist. Als God geboren wordt is het dus in de marge van de geschiedenis maar toen en nu en nog altijd meteen toevertrouwd aan mensenhanden .

Voortaan woont Hij onder mensen en elders moet ge Hem nu niet meer gaan zoeken.

Geen romantiek dus van zoetekoek en engelenhaar. Het gaat niet om een verhaal, niet om een herinnering, niet om een sentiment dat 2000 jaar oud is, maar om de gelovige werkelijkheid dat hij naar ons op zoek gaat zoals wij naar Hem.

We vieren het dit jaar zo gans anders dan anders, misschien nog meer in de marge en aan de rand van wat heet het grote gebeuren maar misschien kan juist dat ons weer op het spoor zetten van waar het om gaat. Niet alles is dus kommer en kwel.

Op kerstmis zullen de kerken stil maar open zijn, de vele beeldjes die mensen hebben geboetseerd vinden er ondertussen hun schone plaats, het verhaal wacht op ons.

“Heden wordt ons een redder geboren “ Dat wil zeggen : hier en nu en vandaag en altijd voor altijd en altijd weer opnieuw . Dat is eeuwigheid.

Kom dus gerust op Kerstmis maar eens langs de open deur van de kerk.

Kom binnen en zet u wat, doe alsof ge thuis zijt, en voel dat ook zo maar aan en brandt een kaarsje voor wat en wie u dierbaar is.

Wie weet voelt ge dan dat Kerstmis daar meer met te maken heeft dan met wat gebeurt in de winkelstraten. Die zaligheid wens ik ieder toe.

Piet